

Osudný omyl

Pondelok. Zase do školy. Milan sa síce zobudil, oči však mal ešte stále zatvorené. Po chvíli opäť zaspal. Zase sa zobudil. Nechcelo sa mu vstávať, ale vedel, že jednoducho nemá na výber. Čaká ho ďalší náročný deň. Na chvíľu sa ešte otočil na druhý bok, ale po niekoľkých sekundách predsa len vyliezol z postele. Automaticky hmatol po mobile, zapol som ho a pozrel na hodiny na displeji. Bolo 07:15. To vysvetľovalo, prečo tu už jeho brat - Tomáš - nebol.

"No nič," zamrmlal si "Oblečiem sa, najem sa a vyrazím do školy."

Tak na seba hodil trenírky a ponožky a prešiel do kuchyne. Zobral zo špajzy chleba, ukrojil si krajec a natrel ho maslom a džemom. Pomaly si z neho odhrýzal, sedel za stolom, potom si ale všimol hrček pred sebou.

"Zase kakao," pomyslel si znechutene "Ale čo už..."

Milan si nasypal do mlieka Granko a pomaly vypil obsah hrnčeka. Prešiel späť do svojej izby, obliekol sa, zobral svoju školskú tašku a prešiel k dverám bytu. Otvoril dvere, zvesil kľúč z vešiaku a vložil ho do zámku. Otvoril skriňu napravo a vytiahol botasky. Obul sa, hodil tašku na chrbát, zabuchol dvere a zamkol. Skúsil sa privolať výťah. Nič. Potichu zanaďoval a zbehol dole po schodoch. Prebehol k vedľajšiemu vchodu a zazvonil kamarátovi.

"Prosím?" ozvalo sa z reproduktoru.

"Ideš už, Lubo?" spýtal sa do mikrofónu.

"Hej, už idem," odpovedal mu.

Chvíľu teda stál pri vchode a pozoroval prechádzajúcich a vychádzajúcich ľudí a ľudí, ktorí kráčali po chodníkoch. Onedlho sa dvere vo vchode opäť otvorili, ale Luboš to nebol. Bola to jeho sestra s kamarátkou.

"Luboš už ide," oznámila mu stručne, ale priateľským tónom.

Milan sa usmial na obe a ony mu úsmev opätovali. Nohou zachytil dvere a prešmykol sa do vchodu. Výťah bol na prízemí. Vstúpil do neho a pozrel na zoznam pri tlačidlách. Zvolil piate poschodie, vyviezol sa hore a vystúpil z výťahu. Pozrel na dvere napravo a naľavo, zazvonil pri dverách naľavo. Otvoril mu Luboš.

"Ahoj," pozdravil Lubo s úsmevom.

"Čau!" odzdravil Milan a tiež sa usmial.

"Hneď idem," povedal Luboš a odbehol. Za chvíľu bol späť aj s taškou na chrbte. Vyšiel z dverí, obul sa, zavrel a zamkol.

"Ako sa máš?" spýtal sa ho Milan a otvoril dvere do výťahu.

"Ujde to," odvetil "Máš niečo nové?"

"V celku nič. A hej, vlastne mám niečo nové - je pondelok, takže sa 'teším' do školy. Zase písomka - chémia - a ešte k tomu hneď na prvú hodinu," zatiaľ Milan ironickým dôrazom na 'teším' a úsmev mu z tváre zmizol.

Medzitým už vyšli von z vchodu do paneláku a kráčali hore kopcom k škole.

"A čo ty? Máš niečo nové? A prečo si vlastne nebol včera doma?" zahrnul Milan Luboša otázkami.

"Mám nové DVD - Piráti Karibiku. A včera som bol u doktorky - na prehliadke," oboznámil ho Luboš.

Odbočili doľava a pokračovali hore kopcom k škole. Milan otvoril a podržal dvere spolužiačke a vošli za ňou. Hneď odbočili doprava do šatní.

"Tak sa maj, nech sa ti darí," rozlúčil sa s Lubošom Milan.

"Čau," odzdravil a odbočil do šatne svojej triedy.

Milan pokračoval pozdĺž iných šatní cez takmer celú chodbu k svojej šatni sám. V šatni bol Tibor.

"Nazdar," pozdravil ho skôr ako stihol Milan čo len otvoriť ústa.

"É, ahoj. Čo tu robíš tak skoro? Väčšinou si tu až okolo ôsmej a je len..." Milan pozrel na mobil "...za päť tri štvrté."

"Išiel mi skôr autobus, takmer som ho nestihol," stručne mu povedal Tibor.

Milan sa vyzul, vytiahol papuče a zrazu si zase spomenul a tú písomku z chémie hneď na prvej hodine.

"A na tú chémiu si sa učil, alebo je škoda sa vôbec pýtať?" spýtal sa Milan, hoci odpoveď už poznal.

"To druhé. Pozrel som si to. Poznáš ma," priznal sa Tibor bez akýchkoľvek rozpakov. Tibor si nikdy nerobil ťažkú hlavu zo školy. Milan si vždy hovoril, či sa bude učiť aspoň na maturity. Veď sú už nabudúci rok. On mu na to vždy povedal : 'Pozriem si to v autobuse,' a záhadne sa usmial - vždy ho zaujímalo, či sa za tým úsmevom skrýva to, že to povedal ako vtip, alebo že nemá dôvod sa preto trápiť.

"To ja som sa na to drvil do jedenástej do noci," poznamenal Milan zamračené a obul sa.

Milan chémiu nikdy nemal veľmi rád a biochémia bola pre neho nočná mora. Zobrali svoje tašky a vyšli von zo šatní. Odbočili doprava, vyšli po schodoch, odbočili doľava a vošli do svojej triedy na medziposchodí. V triede boli už Roman, Alexander, Hela, Alžbeta a Pavla.

"Ahoj!" pozdravil Milan všetkých. Odzdravili len niektorí, ale to bolo pred písomkami celkom bežné. Tibor sa usadil vedľa Alexandra, zatiaľ čo Milan prešiel k svojej lavici.

"Ahoj Milan!" pozdravila ho Hela, keď zdvihla hlavu od učebnice chémie a svojich poznámok.

Milan zložil tašku k lavici a začal si vyťahovať z tašky veci na chémiu, aby si to ešte zopakoval pred písomkou.

"Čau," odzdravil Hele, vyčaril na tvári mierny úsmev a spýtal sa : "Tak čo? Naučená :)" a pozrel na jej lavicu, kde mala svoje učebné pomôcky.

"Nie, neviem to a nepýtaj sa!" ozvala sa mierne hystericky.

Na to si Milan pomyslel: 'No to určite,' a vyložil si na lavicu ešte čistý papier, aby mal na čo písať písomku, 'Ona ak nebude mať za jedna, tak sa postavím na hlavu.'

Na stole jej ležala učenica, zošit a - ako zvyčajne - výpisy z učebných látok, z ktorých je písomka, ako vždy písaných drobným písmom a boli na viacerých papieroch A4, ktoré boli

teraz rôzne porozkladané po stole. Jej to očividne pomáha, pretože má na vysvedčení vždy samé jednotky, ale Milanovi sa zdá, že má toho na tom papieri viac ako v zošite, a že to preháňa s tým učením. Milan sa posadil a otvoril si zošit, ale nemal ani najmenšiu chuť sa na tú chémiu čo len pozrieť. Pozrel sa doľava cez okno. Cez trávnik sa ťahala úzka dláždená cestička po ktorej prichádzali študenti. Oproti oknám stála na okraji pozemku školy plechová búda a pri nej postávali a posedávali fajčiari a vychutnávali si posledné cigarety pred prvou hodinou. Neochotne sa pomaly otočil zase dopredu a pozrel som sa dole na otvorený zošit na lavici a začal si čítať terpény a cyklické chemické zlúčeniny.

"To je otrava," zahundral si namrzene popod nos.

O chvíľu prišla do triedy Emília. Milan na ňu pozrel s úsmevom a pozdravil ju. Odzdravila, zamračená, očividne zahľbená do vlastných myšlienok, prešla k svojej lavici a usadila sa. Milan na ňu pozrel, usmial som sa a v zápätí mierne pokrútil hlavou a vrátil sa k chémii. Emíliu považoval za veľmi atraktívnu, bola veselá, inteligentná, mala peknú dušu, a predsa dobre vedel, že to, čo k nej cíti, tá náklonnosť, nie je láska ani pri najmenšom. Skôr udržovali voľné priateľstvo, sem-tam sa stretli na tenise, ktorý hrával s kamarátmi na ihrisku pri škole. Nedávno si dokonca kúpil tenisovú raketu, aby si ju nemusel požičiavať od kamarátov. Milan si ďalej opakoval chémiu a medzitým prichádzali do triedy ďalší a ďalší spolužiaci.

Ozvalo sa zvonenie. Milan pocítil mierne zachvenie v žalúdku a ruky mu schladli - nervozita, tréma. Už len niekoľko minút, a potom príde drahá profesorka chémie a začne sa písomka. Milan by sa stavil o hocičo, že to zase bude ten prekliaty test stiahnutý z internetu. Neznášal tie testy. Hlavne keď pri jednej otázke mohlo byť viacero správnych odpovedí - a samozrejme nikto nevedel, koľko ich je.

O chvíľu prišiel do triedy Adam, neskoro, ako zvyčajne. Milan mal niekedy pocit, že súťaží o najvyšší počet vymeškaných hodín v dejných školy. Mal vo zvyku z rôznych dôvodov chýbať na hodinách, údajne bol chorý.

Milan pokračoval chémiou, keď vtom zrazu všetci stíchli a postavili sa. Do triedy vošla profesorka. Behom okamžiku zatvoril zošit, skryl ho do lavice a postavil sa. Rázne prešla ku katedre, usadila sa, položila na najbližší stôl nejakú hromadu papierov a prikázala: "Týždenníci, rozdajte zadania. Dajte si všetko z lavíc do tašiek, na stole bude len papier a pero."

Týždenníci sa okamžite chopili práce a o chvíľu už Milanovi na stole ležalo zadanie písomky - z internetu stiahnutý test s možnosťami. Potichu si vzdychol a pustil sa do práce.

Vzápätí však Milanovu pozornosť upútalo niečo iné. Zhora sa ozvali zvuky a hneď nato si uvedomil, že je to hluk tryskových motorov. Pomerne nízko nad nimi prelietavali rôzne tryskové lietadlá. "Stíhačky?!" pomyslel si "Tak nízko, v takom množstve a tu?!"

Všetci si toho všimli, vrátane profesorky. Všetci sa tvárili prekvapene a šokovane, nikto nepísal a prelietavali nad nimi ďalšie a ďalšie stíhačky a nikto ani len netušil, prečo tu vlastne boli a čo sa vlastne dialo.

Niektorí, ako Hela sa o chvíľku vrátili späť k práci a snažili sa dohnať zameškaný čas, mnohí tak urobili len chvíľku po nich. Milan ešte raz pozrel ku stropu, potom von oknom a vrátil sa k práci, ignorujúc nekonečné rady stíhačiek nad hlavami, ktoré po niekoľkých ťaživých vlečúcich sa minútach vystriedali výsadkové lietadlá a bombardéry, ktoré už leteli o niečo nižšie.

"Asi idú oslobodiť utláčaný ľud a nastoliť 'americkú demokraciu' do ďalšej ropnej zeme tak, ako to spravili minule - všetko vybombardujú, pričom bude veľa nevinných mŕtvych," pomyslel si Milan. "Ten hajzel," zamračil sa: "Zase sa mu zdá, že má málo ropy."

Milan písal ďalej, keď ho náhle ako zo sna vytrhli výbuchy, ktoré sa ozývali v diaľke... a blížili sa. Mnohí okamžite spanikárilí a drali sa von z triedy. Milan ale sedel a pozrel sa von oknom. Výbuchy už bolo v diaľke vidieť. Na čelo a dlane mu vystúpili ľadovo chladné kvapky potu. "Teraz nie je čas na paniku, musím sa čo najskôr upokojiť," preblyso sa mu myslou. Milan okamžite zavrel oči, ignoroval náhliacich sa spolužiakov a profesorku a predstavil si Islandskú lúku počas júna, na ktorú padá ľahký dážď, a vánok, ktorý sa pohráva so stebami nádherne zelenej trávy. Po zlomku sekundy opäť otvoril oči. Viac než polovica triedy už bola vonku, vrátane profesorky, zvyšok triedy bol natlačený pri dverách. Z chodby sa ozýval panický krik. Bolo na čase jednať. Milan teda zavolať na kamarátov, ktorým se nepodarilo ešte dostať z triedy: "Alex, Tibor, Roman, Hela! Poďte ku mne! Mám nápad ako sa odtiaľto dostaneme do bezpečia!"

Trochu ho to prekvapilo, ale okamžite k nemu pribehli. Samozrejme, že nemal žiaden plán. Otočil sa k oknám - bola to momentálne najvhodnejšia cesta. Na okamih sa zamyslel: "Ako to urobiť tak, aby som sa neporezal?" Okamžite si spomenul na to, ako raz holou rukou prerazil sklo a okrem jedného malého škrabanca sa mu nič nestalo. Treba to urobiť rýchlo. Milan odstúpil dva kroky, rozbehol sa, vyskočil v šprinte na lavicu, preskočil na katedru a rukami napred sa prehodil veľkým vyklápacím oknom. Vo vzduchu spravil mimovoľne kotrmelec a dopadol na nohy. Niet nad to mať triedu na prízemí. Po ľavom predľaktí sa mu ľahal dlhý, avšak len povrchný škrabanec. Kamaráti na neho pozerali s nemým úžasom, on len pokrčil plecami a zakričal: "Tak už poďte! Na toto teraz nemáme čas!"

Rozbehli sa k tomu oknu, Alexander ho vyklopil a ostatní preliezli na druhú stranu a zoskočili toho pol metra z podokennej dosky dole k Milanovi. "Tiež ma to mohlo napadnúť, ale to je už jedno," poškriabal sa Milan za uchom. Výbuchy sa blížili...

"Za mnou!" skríkol Milan tak hlasno, ako len vládol, aby prekričal výbuchy padajúcich bômb a rozbehol sa hore kopcom k bránke v plote okolo pozemku školy. Bol už v polovici cesty, keď vtom vyletela do vzduchu plechová búda, kde bývalo náradie - len niekoľko metrov od nich. Pribehol k bránke, vykopol ju a odbehol rýchlo doprava, aby unikal padajúcim bombám.

Zrazu Milan počul zakričanie, hneď na to výbuch... okamžite sa otočil, Roman narazil do neho a zrazil ho na zem, Alexander sa zosypal na nich a Hela práve prebiehala bránkou, keď náhle za ňou vybuchla bomba. Ako vo filme preletela niekoľko metrov vzduchom a zakričala od bolesti... Milana strašne zamrazilo, mal pocit akoby sa zastavil čas. Pozeral na ňu ako letela vzduchom, na tvári výraz hrôzy a bolesti, a po líci mu stekala slza... ale hýbala sa, bola nažive. Výbuchy sa prehnali cez školu a zrovnali ju so zemou...

A potom to Milanovi zrazu došlo - chýbal Tibor! Nestihol to a ostal tam. Milan bol v šoku, okamžite sa vyhrabal spod Romana, ktorý práve vstával, pribehol tam, kde stávala bránka a zakričal: "TIBOR!" Nič. Nikto sa neozval. "TIBOR!" zakričal Milan znova, snažiac sa potlačiť príval horúcich slz. Neozval sa, nič sa nestalo. Tá skutočnosť ho udrela ako kameň. To predsa nie... nie, to nemôže byť predsa pravda, to sa nestalo... nemohlo sa to stať... Tibor predsa nemohol zomrieť... jednoducho nemohol. Určite sa tu o chvíľku objaví, určite na nich zavolá... Lenže nikto neprichádzal, nikto sa neozýval. "Tibor!" zakričal Milan, tentoraz však slabšie, klesol som na kolená a zašepkal "Tibor..."

Asi tri metre za Milanom ticho stonala Hela. Alexander pristúpil k Milanovi a položil mu na plece ruku. Milan sa postavil a pozrel do Alexandrovej tváre, na ktorej bol ten bolestivý výraz, ktorý sa však nevyrovnal tej bolesti, ktorej som mu videl na očiach. Milan položil svoju ruku na jeho, potom trochu

podišiel od bránky a rozhladol sa okolo seba. Hela sedela na zemi, trpela, nohy mala vystreté pred sebou a Roman sedel pri nej, očividne nezranený, snažiac sa ju mlčky upokojiť.

Milan podišiel k Hele. "Zdá sa, že nadišiel čas využiť to, čo som sa naučil z Domáceho lekára," pomyslel si a prezrel jej ranu na stehne. Rana bola síce hlboká, no kosť našťastie nebola zlomená. Z rany jej pomaly tiekla krv a trčal z nej malý úlomok šrapnelu, ktorý bol len navrchu, lebo ho vyplavila krv. Milanovi bolo teda jasné, že je bezpečné ho vybrať, nič tým nezhorší, videl, že už je v rane len položený. Vyzliekol si tričko, pretrhol švy na bokoch, potom som oba diely pretrhol pozdĺžne od límca po koniec. Pozrel na Helu s vážnym výrazom: "Bude to trochu bolieť, ale pomôže to."

Ľavou rukou jej chytil zranené stehno a pravou vybral úlomok. Potom vzal jeden útržok natrhaného trička, niekoľkokrát som ho preložil a pritlačil na ranu. Zvyšné kusy použil na obviazanie rany. "Je ti už lepšie?" potichu sa jej spýtal. Len prikývla, muselo ju to ešte dosť bolieť.

Blížili sa ďalšie výbuchy... A smerovali k nim. "Pod'," zašepkal Milan Hele a s Romanom jej pomohli sa postaviť. Zranená noha ju ale neuniesla a podlomila sa jej, len čo sa ňu trochu oprela. Roman ju zachytil a podoprel. "Pomôžeš jej, prosím ťa?" obrátil sa Milan na Romana, ktorý len mlčky prikývol. "Ja - to - zvládnem..." vydýchla Hela prerývane.

"Takže si zavedieme pravidlá," povedal Milan rázne a Alexander, sediac na zemi, sa otočil k nemu. "Po prvé: Nikto, opakujem, nikto sa nebude hrať na hrdinu. Po druhé: Držte sa vždy pri sebe, nikto nikam nepôjde sám. Po tretie: Udržujte metrové rozostupy, nechodte všetci v rade za sebou, či vedľa seba. Po štvrté: Budeme si navzájom *pomáhať*," Milan zdôraznil posledné slovo a veľavýznamne som sa pozrel Hele do očí "a nebudeme zbytočne skákať do náručia smrti. Po piate: Keď budú padať bomby, všetci odbehneme na stranu kolmo k smeru, z ktorého k nám pôjdu, nebudeme utekať pred nimi, pôjdeme do strany, ľahneme si a budeme si kryť hlavy rukami." Milan sa odmlčal a pozrel sa dole.

Alexander zrazu vyprskol: "Pravidlá! Preskočilo ti, však? Nikto sa nebudeme hrať na hrdinu... pozri sa na seba, musel si sa predviesť hneď od začiatku, keď si preskočil cez okno, machruješ tu nad tým, že si ošetril Hele ranu... čo si o sebe myslíš? Si snáď niečo viac? Práve nám zbombardovali školu ako si si náhodou nevšimol! Myslíš si snáď o sebe, že nás dostaneš niekam do bezpečia, kde bude všetko krásne? Len pre prípad, že si si nevšimol, tak Tibor tu už nie je. A on tiež išiel *za tebou*."

Milan sa pomaly otočil, čupol si a zaboril si tvár do dlaní. O chvíľku potichu cez ruky prehovoril, takže jeho hlas znel tlmene: "Nehrám sa na hrdinu. Ak si si *ty* nevšimol, Tibor bol môj priateľ... bol to aj môj dobrý priateľ a je mi veľmi ľúto, že tu s nami nie je, mal som ho naozaj rád... veľmi rád..." Obrátil sa k nemu: "Prosím ťa, nehnevaj sa na mňa. Nechcem stratiť aj teba, Romana, Helu... A myslím, že si uvedomujem viac ako ty, Alex. Celkom určite Myjava nie je jediné mesto, ktoré zničili. Pomyslel si vôbec na svojich rodičov? Sestru? Spolužiakov a kamarátov? Na Andreja? Ani toho už asi nevidíme. Nehrám sa na hrdinu a chcem, aby sme sa dostali do bezpečia... aj keď neviem, kde ešte je. Nechcem stratiť aj vás..." dodal Milan a spavil som gesto smerom k Alexandrovi, Romanovi a Hele a otočil sa im chrbtom a so slzou na líci prešiel do sedu.

Chvíľu sa nedialo nič, potom si Alexander zaboril si ruky do dlhých vlasov. "Prepáč," ozval sa po chvíli. "Neviem, čo to do mňa zrazu vošlo." Milan sa postavil, prešiel k nemu a chytil ho za plece. Alexander na neho pozrel. "Pod'. Je to aj moja chyba. Nemal som konať tak rázne," povedal mu Milan potichu.

"Ale teraz už pod', o chvíľu sú tu ďalšie bomby," dodal Milan s trpkým výrazom na tvári. Hela s Romanom zatiaľ stáli kúsok bokom a ticho ich pozorovali. Alexander sa zťažka postavil, otvoril ústa, ale Milan ho zarazil: "Zabudni na to, nič sa nestlo. Bola to aj moja chyba."

Milan sa opäť rozhladol okolo. Stáli na niekoľkých štvorcových metroch, na ktoré nespádli bomby. Všade naokolo pokrývali zem krátery po výbuchoch. Vyliezol na okraj jedného krátera a znova sa rozhladol. Všetko bolo úplne zničené. Pozrel smerom k miestu, kde kedysi stával panelák, ktorý býval jeho domovom. Stáli tam iba beztvaré zvyšky múrov. Čo teraz? Blížila sa k nim ďalšia vlna výbuchov...

"Milan?" ozval sa Roman. Milan sa ešte raz rozhladol, otočil sa k jednému neďalekému kráteru po výbuchu, mierne prikývol a vykročil vpred. Keď takto prešli niekoľko desiatok metrov, ozval sa Roman: "Prečo?"

"Čo prečo?" spýtal sa Milan a otočil sa k Romanovi s nadvihnutým obočím, hoci dopredu vedel, čo povie.

"Prečo na nás zaútočili? Čo je na nás také zaujímavé, čo máme?"

"Neviem presne," zamračil sa Milan. "Aj keď... náš štát má predsa obrovský kus morského dna, kde je veľa nerastného bohatstva a ropy a oni predsa potrebujú veľa ropy," odpovedal pomaly a váhavo.

"Kvôli rope?! Pochybujem, že by išli s nami do vojny len kvôli rope," namietla Hela.

"Len kvôli rope?!" Ja si myslím, že sú schopní takéhoto niečoho," zapojil sa Alexander.

"Veru, pochybujem, že Irak, Irán, Izrael, Arabské Emiráty - že to všetko by bolo iba náhodou. Spravili to už veľakrát a teraz sme na rade my," vzdychol si Milan. "Poďme ďalej... aj keď neviem kam."

Mlčky prešli zase niekoľko kráterov. Potom sa mi naskytl odpudzujúci, strašný, neznesiteľný pohľad - boli tam mŕtve telá ľudí a tiež detí, mnohé telá boli znetvorené a zmasakrované... Chýbali im časti tiel, končatiny... Do očí im vhrkli slzy z toho strašného pohľadu. Potom si všimli veľmi jasný záblesk za nimi, ktorý všetko trochu osvietil. Mimovoľne, ako vo sne, sa pomaly otočili a hľadeli na nukleárny výbuch, ktorý sa k nim veľmi rýchlo blížil.

Všetci sa rozbehli preč, ale Milan stál na mieste ako prikovaný, a len s nemým úžasom sledoval tú obrovskú silu, tú masu ohňa a rádioaktivity, ktorá sa k nemu nemilosrdne blížila. Z hlavy mu zmizli všetky myšlienky, len si nejak nejasne, matne uvedomoval, že toto je koniec... už nie je šanca na záchranu, nemá zmysel utekať... nie je ani kam utekať. Ostal tam stáť, sám a opustený, len on a náhlacia sa smrť, ktorej hľadel do očí a čakal som, až ho prijme do otvoreného náručia. Čas akoby sa spomalil, hluk akoby utíchol, a potom zacítil také vášnivé a také vrúcne objatie, také krásne a pritom strašné, úplne neopakovateľné objatie... tak vás dokáže objasť iba smrť. Milan v tom náručí ostal, pretože je to tak lepšie, bude to tak lepšie, bude mu dobre. Opäť bude s Tiborom, Romanom, Alexondrom, a ďalšími. A bude tam aj Hela. A pôjdu preč, preč kde je všetko krásne a dokonalé, do sveta bez bolesti a útrap. Len on a ona.

Rád by som pridal pár slov na záver. Chcel by som sa vyjdiť k dvom veciam: zmene mien postáv a smrti v niektorých mojich príbehoch.

Smrť aj mnohé iné veci (kladné či záporné) v mojich príbehoch sú len symbolmi, ktoré obvykle majú vyjdovať myšlienky, pocity, udalosti, osoby. Aj keď sa môže niekomu zdať, že to s tou smrťou prehánam, pre mňa je smrť tá najprirodzenejšia a najočakávateľnejšia súčasť prírody a zdá sa mi teda nezmyselné sa jej báť, či ju odsudzovať.

Zároveň by som rád podotkol, že postavy v tomto príbehu sa vzťahujú niektorými črtami k skutočným postavám, ako postava je tu aj smrť. Niektoré črty skutočnej postavy som dokonca rozdelil do viac ako jednej postavy. Každopádne... Hoci som toto dielo napísal relatívne dávnejšie, a nesie očividný odkaz, vzhľadom na súčasné udalosti som doň vložil ešte skrytý odkaz, ktorý si dotyční (ktorí to dúfam čítajú, oni vedia, že je o nich reč) snáď všimli, a iba oni vedia ten odkaz v tejto poviedke nájsť a pochopiť. Dúfam, že aspoň *jedna konkrétna* osoba.

Martin "DevelX" Jurča
(mjurca@centrum.cz, www.allstarsteam.ic.cz)